

MAANDBLAD

VOOR HET

DISTRIKT VAN SLUIS,

(IN VLAANDEREN)

UITGEGEVEN

VAN WEGE DESZELFS DEPARTEMENT:

TOT NUT VAN 'T ALGEMEEN.

Jaargang 1823.

TE SLUIS IN VLAANDEREN,
BIJ T. J. JANSEN, BOEKHANDELAAR.

Slechts hij, die leeraar, vriend en mensch en christen is,
Als *Clinge*, kan dat leed verzachten.

Uw roeping, vriend! uw stand,
Uw uitzigt, pligt en lot, — dat al sich thans vemeene,
Dat bovenal uw God U dubbele kracht verleene
En U geleide aan zijne hand!

En nu, vaar wel dan, dierbre *Clinge!*
Ga met dien troost in 't hart, door ons zoo zeer bemind,
Blijf zeker, dát één geest ons met U zaam verbindt
Ver boven 's werelds wisselinge!

Scheur dan het lot U af, —
Ons allen wacht die stond, hoe we ons hier ook verbinden, —
Vaar wel! tot we U nog eens op aarde wedervinden,
Of in een beter oord aan de andre zij van 't graf!

C. P. Lammers van Toorenburg.

*In de Sluissche Ringsvergadering,
te Oostbürg, 15 April 1823.*

DE NEUSHOREN (RHINOCEROS) EN DE DROMEDARIS.

De logge Neushoorn, groot in krachten,
Sprak eens den Dromedaris aan:
» Mijn vriend! ei, hoor naar mijne klagten
En laat mij toch niet troostloos gaan!
Wat mag toch wel de reden wesen,
Dat 't menschedom mij zoo weinig acht?
En gij, — hoe word uw nut geprezen,
U gunst en vriendschap toegebracht!
Uw kracht doet u, ja, veel vermogen:
Maar is mijn sterkte minder dan;
Of heb 'k misdaan door list of logen?
Geef mij hier toch de reden van!
Ben ik u niet op zij getogen
In 't dragen van een zwaar gewigt;

Hoe veel wierde ook in oorelogen
 Door mij ver boven u verrigt!
 Hoe forsich kan 't met deez' horen steken,
 Juist daartoe op mijn neus gesteld:
 Nooit liet 'k den mensch mijn hulp ontbreken,
 Als hij mij voerde in 't oorlogsveld:
 Maar, zoo er slechts geen kriegsgevaar is,
 Ben 'k bij het menschedom niet in tel!
 « Hoor toe, » antwoordt de Dromedaris,
 » Laat ik u raden, mijn gezel!
 De reden, waar naar gij komt vragen,
 Is niet gelegen in uw kracht;
 Nooit hoorde ik eenig mensch gewagen,
 Dat men u daarom minder acht:
 Maar, waar zij zich het meest aan stoeten,
 Zijn, vriend, met uw verlot! veel eer
 Uw welgeknoeste dikke posten: —
 Gij knelt niet voor de menschen neer.
 Ik doe dat wel, ik leg mij neder,
 En hiermede is de mensch gediend;
 Heb ik mijn' last, dan rijs ik weder,
 En zoo blijf ik der menschen vriend.
 't Is waar, hen en hun last te dragen
 En nog te vallen op de kniën,
 Is zeker zich al zeer verlagen,
 Zoo dat ik als een slaaf hen dien: —
 Maar kan men het alsoe verkrijgen,
 Verwerft men dus hun gunstbetoon,
 Rhinoceros, dan moegt gij zwijgen:
 Kniel ook als ik voor 't zelfde loon!

Katzand.

M. Verstelle, Jz.

REKENKUNDIG VOORSTEL.

Iemand, die geen denkbeeld van verdeelen had,
 zag vijf steenhoopen van ongelijke grootte, en wilde,